

36. Moč ljubezni. — 37. Milič od Milice. — 38. Milica od Miliča. — 39. Širokoustnik. — 40. Moža željna. — 41. Pijanec snubač. — 42. Vasovavec posvarjen. — 43. Hudobni Leljo. — 44. Pastirska (str. 14). — Hudobni Ljubezan zove se tu Leljo in glasi se:

Terdo začel sim spati,
Muc butal je z vrati
Tako de se zbudim.
Dremati spet se hoče,
Petelin zafofoče,
Na novo se živim.
Prišlo novo mi spanje,
Budilo me škripanje:
Dva stricka za pečo. —
Dvanajsta ura bije
In Luna mi posije,
Posije preljubo.
Čem peti ter ustanem,
De goslice uzamem
Nedolžno naredit.

Pa res de bi oslepil
On Leljo k' se pertepel
Po strunah mi brodit.
Po roci sim ga vdarih,
Li kaj me boš sleparil,
Ker nočem tvojih pet.
Če sim kdaj kaj zakročil,
Kar napak si razložil,
Nedolžno je uzet'. —
Kdor misli hudobije,
Nedolžno napak vije.
Mi Leljo popertí:
Ni treba govoriti,
Že vem kaj mi storiti:
Nagajat' veseli.

Zgodovinski obrazci.

Avstrijska ljudstva v starodavnih časih.

N e m c i.

Kakor nam stari, rimski zgodovinopisci pripovedujejo, so bili Nemci močnega života, višnjevih oči in rumenih las. Bili so vojskoželno ljudstvo. V očitnih zbirališčih so izročili slovesno mladenčnem bojno orožje. S tem, da je smel mladenec orožje nositi, imenoval se je mož. Tega orožja ni odložil ne v hiši, ne pri poljedelstvu, niti pri pojedinah in v zborih ne; in ko je umerl, pokopali so ga z orožjem vred. Pa tudi žene so šle v vojsko, da so možem v bitvah srčnost dajale.

Ker so se Nemci radi vojskovali, imeli so pa tem manj veselja za kmetijstvo in obertnijo. Večidel morale so le žene polje obdelovati. Možje pa so o mirnih časih igrali, postopali in popivali.

Bili pa so Nemci zvesti in pošteni; kar je kdo obljubil, to je tudi zvesto spolnil.

Največje bogastvo Nemcev je obstalo v obilnih čedah domačih živali. To tem bolje, ker takrat ni bilo toliko mest in sél, in so bili velikanski gozdni pašniki, a zastran neugodnega obnebja o tistem času so imeli le malo njiv.

Bele konje imeli so za svete, ktere so na občne stroške redili, in jih za delo niso rabili. Zraven solnca, lune, zvezd in zemlje so še po božje častili „Tora“, boga groma in „Vodana“, boga vojske. Te svoje bogove pa niso častili v templjih ampak v gozdih.

Hrast jim je bil sveto drevo. Ker so menili, da njih bogovi pri solnih studencih stanujejo, so se za pravico do teh studencev mnogokrat med seboj vojskovali. Brati in pisati niso znali; toljko bolj pa so peli pesmi, v katerih so svoje junake poveličevali. S petjem so se tudi od roda do roda za junaška dela vnelali.

Slovani.

Velik del naše domovine je bil že v starih časih od Slovanov o bljuden. V mnogo rodov razdeljeni stanovali so na Českem, Moravskem, Šlezkem, Gališkem, Ogerskem, Horvaškem, Kranjskem, Koroškem, Štirnškem in Primorskem. Iz več rodovin nastala so potem ljudstva, tako n. p. Čehi, Hrvatje, Serbi, Slovenci i. t. d.

Bavili so se s poljedelstvom, živinorejo in čebelorejo. Z rokodelstvom so se na ta način bavili, da je več rodovin, ki so skupaj stanovale, le eno reč izdelovalo. Tako najdemo še dan danes, da se ljudje enega kraja z leseno robo, drugod z lončarijo in še drugod z železnino i. t. d. bavijo.

Slovani so bili mirnega srca; niso se radi bojevali in so se le sovražnikom, ki so jih napadali, branili in domovino varovali. Orožje jim je bilo: balta, sekira, meč, pušica in čelada.

Stari Slovani bili so malikovalci, in so častili dobre in slabe duhove. Po njih misli so bili dobri duhovi močnejše od slabih, kateri so jim le z dovoljenjem dobrih škodovati mogli. Darovali so jim žgavne darove, in sicer več na gorah, kot v gozdih.

Lipa jim je bilo sveto drevo. „Perun“ je bil njih višji bog, in „Živa“ bila je boginja narave.

Stari Slovani so nosili halje s krasnimi pasovi prepasane. Bili so pridni delavci, in do družih zelo gostoljubni. Prav radi so zbirali v veselih družbah, kjer so se z godbo, petjem in plesom kratkočasili.

(Dalje prih.)

Naravoznanstvo v ljudski šoli.

Zaderžki gibanja.

Obla takaje se prizadeva si ostati v stanu gibanja, v kateri je prišla, ko jo je roka vergla. In res, pomika se čedalje bolj počasi, dokler se nazadnje popolnoma ne ustavi. Tako se godi skoraj z vsakim se giba-jočim telesom; ukljub stanovitosti dospe poslednjič vendar k miru. Kaj bi bilo temu uzrok, in od kod izvira ta prikazen? — Ako se kaka moč ali sila bolj in bolj manjša, in nazadnje popolnoma zgine, je gotovo, da mora biti še druga moč, katera prvi nasproti dela, ter jo s časom tudi premaga. Kje hočemo toraj iskati silo, ktera stanovitosti oble nasproti dela? —